

Sygn. akt I ACz 725/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie I Wydział Cywilny w składzie następującym :

Przewodniczący:	SSA Andrzej Palacz
Sędziowie:	SA Marek Klimczak (spraw.)
	SO del. Bogdan Ziemiański

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2014 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **E. Ż.**

przeciwko **Skarbowi Państwa – Prezydentowi Miasta R.**

o zapłatę

na skutek zażalenia powódki na postanowienie o kosztach procesu zawarte w pkt III wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 17 czerwca 2014r. sygn. akt I C 1828/13

po s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Rzeszowie zasądził od powódki E. Ż. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3.600 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wykonywanego w imieniu pozwanego Skarbu Państwa – Prezydenta Miasta R.. W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia stwierdzono, że skoro powódka sprawę przegrała, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 k.p.c.), powinna ponieść jego koszty. Sąd Okręgowy zaznaczył również, że odstąpienie od obciążenia powódki kosztami sądowymi ponad uiszczoną już kwotę 500 zł na podstawie art. 113 ust. 4 u.k.s.c. nie zwalnia jej od obowiązku zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przeciwnikowi procesowemu, których zasądzenie na rzecz Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa nastąpiło na podstawie art. 11 ust. 3 zdanie pierwsze ustawy z dnia 8 lipca 2005r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz. U. nr 169, poz. 1417 ze zm.).

W zażaleniu na powyższe postanowienie powódka podniosła zarzut naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a to :

- art. 98 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, skutkujące zasądzeniem od powódki zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i zastosowania w sprawie zasady odpowiedzialności za wynik procesu,
- art. 132 § 1 k.p.c. poprzez niedoręczenie powodowi przez pozwanego odpisu odpowiedzi na pozew,

- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nie odniesienie się do konkretnych okoliczności sprawy przekonujących o tym, że w danym przypadku obciążenie strony przegranej kosztami procesu na rzecz przeciwnika jest słuszne, nie wzięcie pod uwagę dotychczas poniesionych przez powódkę kosztów, zarówno procesu jak i zamiaru inwestycyjnego, który znacząco uszczuplił jej możliwości finansowe.

Mając powyższe na uwadze powódka wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez nieobciążanie jej kosztami zastępstwa procesowego na rzecz pozwanego Skarbu Państwa – Prezydenta Miasta R., względnie o uchylenie tego postanowienia i przekazanie prawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie powódki nie posiada usprawiedliwionych podstaw.

Z treści uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia wynika, z jakich względów Sąd Okręgowy rozstrzygnął o kosztach procesu w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 k.p.c.) i dlatego nie zdecydował się na odstępstwo od tej zasady przy wykorzystaniu unormowania zawartego w art. 102 k.p.c. W szczególności stwierdził, że powódka sprawę przegrała, natomiast za odstąpieniem od obciążenia jej kosztami zastępstwa procesowego poniesionymi przez powoda nie mogły przemawiać wyłącznie przesłanki związane z jej sytuacją materialną. Przesłanki wzięte zostały pod uwagę przy udzieleniu powódce częściowego zwolnienia od kosztów sądowych. Oznacza to, że Sąd Okręgowy nie dostrzegł innych przestanków, a w szczególności takich, związanych z charakterem sprawy i jej przebiegiem, które mogłyby stanowić o zastosowaniu w niniejszej sprawie normy z art. 102 k.p.c. Nie odpowiada, więc rzeczywistości postawiony w tym kontekście zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje trafne stanowisko, że kwestia zastosowania art. 102 k.p.c. pozostawiona jest sądowi orzekającemu z odwołaniem się do jego kompetencji, bezstronności, doświadczenia i poczucia sprawiedliwości. Ocena sędziowska ma w tym zakresie charakter dyskrecjonalny, oparty na swobodnym uznaniu, kształtowanym własnym przekonaniem oraz oceną okoliczności sprawy i może być podważona przez sąd wyższej instancji w zasadzie tylko wtedy, gdy jest rażąco niesprawiedliwa (por. postanowienie SN z dnia 26 stycznia 2012r. III CZP 10/12, OSNC 2012/7-8/98).

Jak zauważono na wstępie, w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia znalazły się zasadnicze motywy, które zadecydowały o niestosowaniu w niniejszej sprawie art. 102 k.p.c.

Skarżąca, natomiast nie przedstawiła przekonujących argumentów, które skutecznie podważyłyby stanowisko Sądu I instancji w tym zakresie. W szczególności wskazywała, że nakład pracy pełnomocnika procesowego pozwanego był nieadekwatny do zasądzonych kosztów. Zdaniem skarżącej, uwzględniony powinien być nadto fakt, iż odpis odpowiedzi na pozew, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 132 § 1 k.p.c., nie został nigdy doręczony pełnomocnikowi powódki. Pretensje te wykazują dość luźny związek z istotą rozważanego zagadnienia, a poza tym, nie są słuszne. Z akt sprawy wynika bowiem, że do odpowiedzi na pozew dołączono dowód wysłania jej odpisu przesyłką poleconą pełnomocnikowi powódki (k. 166 akt sprawy). Z kolei, koszty zastępstwa procesowego zostały zasądzone od powódki w stawce minimalnej (por. § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz.U.2013.490j.t.), poniżej której, Sąd orzekający nie był uprawniony zejść przy wykorzystaniu kryteriów zawartych w § 2 ust. 1 i 2 w/w rozporządzenia, tj. m. in. takiego kryterium jak nakład pracy pełnomocnika. Trudno też było uwalniać powódkę od obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi procesowemu, z powołaniem się na poniesienie szkody wywołanej własnymi wadliwymi decyzjami gospodarczymi i to przeciwnikowi, który w sprawie nie posiadał legitymacji procesowej biernej.

W tych okolicznościach ocena wyrażona przez Sąd I instancji w kwestii niestosowania w niniejszej sprawie art. 102 k.p.c. nie mogła być uznana za rażąco niesprawiedliwą. Brak było, zatem podstaw do jej korygowania.

Z tych względów zażalenie powódki podlegało oddaleniu, jako bezzasadne (art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c.).